

NOG EEN BEZOEK AAN KAMPEN

Door Prof. Dr J. de Cock, een vlaming, die in het begin van den grooten oorlog in Zwolle loeerde.

We hebben een reeks van schoone, zonnige zomerdagen. 't Is een lust om buiten te zijn, en als ge geen kranten of telegrammen leest en niet let op schildwachten en patroeltjes, kunt ge best het wereldleed vergeten.

Ik fiets naar Kampen.

De weg is één lange mooie dreef, met enkele zachte bochten snijdend door een paar welvarende boerengehuchten en voorts door niets dan groen slooterig weiland vol rood- en zwartbond vee. Kampen zelf is beroemd om zijn „uien”, evenals Schildburg in Duitschland en Oolen in de Vlaamsche Kempen. Ik kan niet schiften wat er verdichting en wat er waarheid is in al de fabelen en boerden welke spotzieke zustersteden over hun Kamper burens vertellen. Wel weet ik, dat Kampen een zeer aardig, gezellig, beminnelijk stadje is, een van de liefste stadjes die ik in Holland ken, en waar ik altijd graag weer heenga. Ge komt er in over een fraaie brug over den breeden IJselstroom, die nu kalm te blinken ligt in den schitterenden zonneshijn. De deftige heerenhuizen, open en vriendelijk met hun heldere vensters en groene voortuintjes, of blak en bloot met alleen maar keurige kade-klinkertjes tusschen hen en de vastgemeerde schepen, staan netjes in 't gelid langs Sablonière- en IJselkade, en zijn kennelijk blij dat ze in Kampen staan. En zij hebben schoon gelijk: want het is heerlijk zich daar te staan spiegelen in die mooie rivier, waarop de tjalken zeilen en de sleepbooten zwoegen, met het uitzicht op de Buitensoos en 't station aan de overzij. Ze hebben een hoogen toren op elken vleugel: op den rechter, dien van de Groote, de Protestantsche kerk, en op den linker dien van de Roomsche; en in 't midden,

schuin over de brug, rijst nog de grillige toren der stad met zijn klinkenden zingenden beiaard. Doch de torens staan niet naast de huizen aan den dijk, ze beheerschen de uiteinden en 't midden van de Oude straat, de slagader, de groote winkelweg, de wandel- en dreutelbaan voor Kampers en vreemdelingen. Ge kuiert rond. Wat 'n welbewaarde, mooie, oude stadspoorten heeft Kampen nog. En wat 'n leuke, donkere smalle steegjes waar ge ten hoogste getweeën door- gaan kunt, en waar de hooge gevels van ouderdom en zwakte op malkaar zouden vallen als niet stevige balken ze op- en gescheiden hielden. En het oude, krullige stadhuis met zijn geheimzinnige beelden in de gevelnissen, is dat niet 't bekijken en 't ontraadselen waard? En als ge moe zijt van 't kuieren en kijken naar poortjes, geveltjes en hoekjes uit Oud-Hollands grooten tijd, en als ge den Burgwal zijt langs geloopt, die met zijn water, zijn boogbruggen, zijn boomen en huizen zoo innig-mooi is als een roemruchte Amsterdamsche gracht, dan kunt ge gaan uitrusten op een zitbank in het loover-, bloemen- en waterrijke stadsplantsoen in 't gezelschap van kwekkerende eenden en stoeiende kinderen. Maar dat doe ik ditmaal niet. Ik koop me voor een dubbeltje een pond witte pruimen van een fruitkarretje aan de Botermarkt en ga die zitten opsmullen onder een breedgekruinden boom van de Sabloniërekade. 't Is daar vandaag, evenals overal in Kampen, ongewoon stil; want alle soldaten zijn weg en alle scholen zijn nog met vakantie. En als de pruimen op zijn, fiets ik terug naar huis.

Uit „Een Vlaming in de Oorlogsklem“ door
Prof. Dr J. de Cock. Uitgave van de Mij voor
Goede en Goedkoope lectuur te Amsterdam.